

BIBLE PRO DNEŠEK: RŮST V KRISTU

Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte - buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. (...) Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný.

(Ř 6,16-18.22)

Michal Martínek, teolog

Nacházíme se šesté kapitole listů Římanům. Šestá kapitola je součástí většího celku kapitol 6 až 8, a v těchto kapitolách Pavel upozorňuje na jednotlivé problémy, které zasahují do života věřícího člověka, se kterými křesťan na své cestě víry bojuje. V šesté kapitole je tímto problémem hřích, v sedmé kapitole je jím zákon a jeho špatné chápání, a v osmé kapitole je to „tělo“ - to, co je v člověku neproměnné Bohem, sobecké a hříšné. Šestá kapitola se dá rozdělit na 2 části: tu první část bychom mohli zkráceně shrnout slovem „UŽ“. Už jste vysvobození hříchu. V té druhé části to Pavel jakoby vyvažuje slovy „JEŠTĚ NE“. Sice už ve vysvobození hříchu, ale ať ten hřích vám nevládne. Snažte se podřídit se Bohu, aby hřích ve vašem životě neměl to první místo.

Pojďme nyní do našeho vlastního textu, do verše šestnáctého. Verš šestnáctý ukazuje docela silný obraz otroctví. Vztah otroka a jeho pána nebylo něco, co by pro římské křesťany bylo jen teorií, něco co by znali jenom z doslechu. Oni prožívali otroctví ve svém životě. Většina z nich buď byla otroky v současné době, anebo byli propuštěnými otroky, kteří to zažili v minulosti. To hlavní na vztahu otroka a jeho pána byla naprostá podřízenost a poslušnost. Otroci si nemohl vybírat, zda poslechne pána nebo neposlechne; neexistovala pro něj žádná jiná možnost.

Verš 17 naproti tomu hovoří o něčem, co se v realitě až tak nevyskytovalo. Otroci totiž poslouchali svého pána často jenom z donucení; nebylo to jeho vnitřní přesvědčení, že by chtěl dělat to, co mu pán přikazuje. U věřících tomu však bylo jinak. Oni dřív otročili hříchu, pak ale ze srdce, ze své nejnepříjemnější bytosti zatoužili po jiném pánu. A to nakonec vyústilo v to, že mu byli předáni, byli předáni Kristu. Toho Krista potom poslouchají, ne z donucení, ale proto, že jsou hluboce vnitřně motivovaní a touží ho poslouchat.

Následující verš osmnáctý je v původním znění poněkud šokující. Zní: „Byli jste otroky hříchu (v minulosti), ale nyní jste se stali otroky spravedlnosti.“ Možná ještě silně přeloženo: „...byli jste zotročeni spravedlností“. Toto pro tehdejšího člověka bylo něco nepochopitelného, vždyť touhou otroka bylo být osvobozen a nese stát znovu otrokem někoho jiného. Avšak v duchovní oblasti je to tak, že svoboda člověka je jenom zdánlivá. Člověk jako stvořená bytost je přirozeně závislý a podřízený svému Stvořiteli. A teprve když Bůh opustí, vydá ho do otroctví hříchu, pak je otrokem hříchu. Ale neexistuje žádná třetí cesta.

Zajímavé je sloveso ve druhé části věty: „...byli jste učiněni otroky spravedlnosti“. Ačkoliv je důležitá naše odpověď na Boží vysvobození, na Boží nabídku záchrany, tak stejně v posledku

všechno to je dílem Božím. Otrok je jakoby pasivní, nemůže se rozhodovat, co se s ním bude dělat.

Zajímavé je ještě poslední slovo osmnáctého verše: „spravedlnost“. Spravedlnost v biblickém chápání není jenom nějaká mravní norma, něco, čeho bychom se měli snažit dosáhnout, ale Boží spravedlnost je především jeho věrnost k člověku, jeho vysvobození člověka z tísně. A tak pokud se odevzdáme Kristu jako našemu novému Pánu, potom se stáváme předmětem této jeho záchrany, a jak se píše ve dvacátém druhém verši, výsledkem je posvěcení a věčný život.

A tak nám přeji, aby tato Pavlova slova v nás znovu vzbudila touhu po úplném odevzdání se našemu novému Pánu, Kristu. A aby život naprosté poslušnosti a podřízenosti byl tím, o co v našem životě zápasí, i když se nám to někdy nedaří. Výsledek však stojí za to - je jím posvěcení, podobnost našemu Pánu, a pravý věčný život.

Ladislav Stejskal: Zkušenost vysvobození mé matky

Když chceme začít úplně od začátku, tak je to od roku 1933, kdy zemřel její manžel (v pětatřiceti letech) a ona ovdověla. Ten čas byl tak tvrdý pro ni, že ochrnula a nemohla ani na pohřeb. Matka se v této době dostala do styku s některými lidmi, kteří jí oznámili, že ve spiritistické seanci, v tzv. kroužku, přišel duch jejího manžela, a že si přeje, aby se s ním setkala právě v takovýchto okamžicích. Samozřejmě, že matka okamžitě tu společnost vyhledala a na tu seanci se dostavila. Když nám potom vypravovala, co tam zažila, tak mluvila tak přesvědčivě, že prostě poznala po hlase svého manžela, že i ty jeho pohyby, které to médium přesně dělalo, tak jako on, že nebylo pochyb o tom, že to je prostě duch jejího manžela.

Po této době se stalo to, že přišly do Chlumce nad Cidlinou kolportérky, adventistické, a rozšiřovaly tam křesťanskou literaturu. Chodily dům od domu, tak jak to se tehdy dělalo, a přišly samozřejmě i k nám. Matka je přijala, protože se pokládala za duchovní. Navázala s nimi spojení, ony ji vyslechly, a mezi řečí řekly, že nemají kde spát. Matka řekla: „Jo, u mě můžete“, protože tam ubytovávala vždycky nějaké hosty. Tyto kolportérky tam potom byly celý měsíc, vždycky od nás vycházely do toho okolí a vracely se večer zpátky. A ty dlouhé večery byly vždy vyplněny svědectvím těchto dvou mladých sester, které jí svědčily o tom, že spiritismus je podvod, podvod satana. Ale matka tomu nechtěla samozřejmě uvěřit, protože byla skálopevně přesvědčená, že ten posmrtný život je takový a takový.

Celý měsíc se u nás tyhle debaty odehrávaly v tomhle duchu, až nakonec tyto kolportérky (byl to sestra Kudrnová a Pletková) ji přesvědčily na základě Bible, že skutečně jde o nebezpečí, které hrozí každému. Matka tomu uvěřila, a ony zařídily, že tam bude docházet kazatel adventistů sedmého dne, bratr Josef Kutý. Také se tu uskutečnilo, bratr ji vyučoval, ona byla žhavá do téhle věci, takže ne jenomže tam on dojížděl, ale i ona dojížděla do Hradce. Takže v krátké době vlastně byla seznámena s „přítomnou pravdou“, rozhodla se, že se nechá pokřtít a také k tomu křtu došlo.

Ovšem bratr Kutý ji tehdy varoval, že satan ze svých tenat jen tak lehce svoje oběti nepropouští. A matka byla hrdinka a říkala: „Pán Ježíš je silnější než nějaký satan“, takže v tomhle případě měla odvalu a říkala: „To nevádí!“. Před křtem, vlastně tu noc, byla v takové situaci, že tento nepřítel ji skutečně nechtěl propustit ze svých spárů. Někdy kolem půlnoci viděla fialové světlo a slyšela hlas: „Ty budeš sloužit tak, jak já chci!“ Matka byla ochrnutá na půl těla, tak tu pravou ruku si přidala k té ochrnuté, a prosila Pána Ježíše, aby jí pomohl se z této situace dostat. Takže skutečně nastala doba, kdy to teda prostě pominulo. Ona vstala, šla k nám a řekla: „Děti, probudte se, já jsem zažila to a to...“. Všechno nám to pak převyprávěla, a já, jak jsem byl rozespálý, jsem jen řekl: „To se ti něco zdálo“. A ona: „Ne, modlete se se mnou.“ Takže jsme se skutečně modlili, tenhle boj přestal, matka v tomhle směru byla propuštěna z těchto věcí a křest se uskutečnil. Od této doby už žádný takto přímý útok nepřítel už nezažila. Takže to bylo vítězství víry nad mocí, která skutečně pro celou řadu lidí je tak nebezpečná, že dostat se z drápů tohoto spiritismu je velmi těžké.